

MONES DE PASQUA

text CP: MESTRE FRANCESC CATALÁN

Com a cloenda del segon trimestre escolar el Col·legi Públic Mestre Francesc Catalán ha continuat celebrant la tradició popular de fer les MONES de Pasqua.

Aquesta festa la vam començar divendres 30, sortint els alumnes a comprar els ingredients per a fer el dolç típic d'aquesta diada.

Tanmateix a les diferents àrees es van treballar qüestions relacionades amb la Pasqua: receptes, cançons, problemes, tradicions, etc.

El dilluns 2 d'abril de bon matí cadascun dels nivells de l'escola va començar a fer les mones, això si amb la col·laboració de mares que s'havien encarregat abans d'anar a buscar al forn les llandes i la pasta per a la mona.

Així cada alumne/a amb una bola de pasta, va fer-se la seua mona amb xocolata dins, va posar un ou pintat, seguidament la va decorar, la va pintar, va posar un furgadents amb el nom de l'autor i la va deixar a la llanda.

Finalment alguns alumnes acompanyats de les mares van portar les llandes amb les mones al forn de Montse per a coure-les.

La cloenda d'aquesta tradició va tenir lloc per la vesprada quan les mares van anar a buscar les mones al forn per portar-les de vell nou a l'escola i les mestres s'hi van encarregar de repartir-les entre els alumnes, que a les cinc se les van emportar a casa seua segurament per a menjar-se-la el diumenge de Pasqua.

Teatro de Guardia

**Adiós a
Berlín**

de John Isherwood

"Adiós a Berlín"

Auditori de Benicarló
7,8, 9, 12, 13, 14 i 15 d 'Abril

entrades:
CENTRE OPTIC EVA MARIN
Plaça Emperador Carles I

Número 580 - 13 abril 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu

de Benicarló

La situació de trens a Benicarló és deplorable

PARCS EÒLICS: ¿ON ELS POSEM?

El Construccions Malloms serà l'únic equip de Castelló a Primera Autonòmica

La situació de trens és, ara mateix, deplorable a Benicarló

Ni la Taula del Sénia, ni la Generalitat ni Foment han posat llum a la situació d'incomunicació que pateix Benicarló i la comarca del Maestrat

text REDACCIÓ

Anar de Benicarló a Castelló en tren és molt complicat i més si ho volem fer a un preu raonable. Si l'odissea de l'N-340 és demencial i l'autopista és un greuge, també ho és la situació de les comunicacions de rodalies. L'estació de Renfe a Benicarló disposa de dos trens "regionals" concentrats a les 7.26 i a les 8.33 de divendres, dissabtes, dilluns i dimarts. Un altre "regional" Express a les 12.26 que et deixa a Castelló a les 13.18 hores. Ja per la tarda a les 14.02 podem pujar a un "regional" i a les 19.08 a un altre sols en diumenge. A part tenim Arcos, García Lorca, Mare Nostrum i Talgos amb preus que oscil·len dels 14 als 19 euros. És tota l'oferta existent amb la capital de la Plana, amb el centre administratiu, la Universitat, el Corte Inglés, els hospitals i la Salera. Anar a València amb un

tren d'aquestes característiques costa 9,40 euros. Un cost elevat per a la majoria d'usuaris, persones de renda baixa i estudiants que no poden optar a línies de negocis amb connexions més directes. Un estudiant de València té 33 trens més al dia que un del Maestrat.

Resulta gairebé inconcebible que unes comarques dinàmiques des del punt de vista turístic, econòmic, cultural i social com ho és el Maestrat espiguen tan mal comunicades. La situació seria inimaginable a d'altres autonomies com Madrid o Catalunya, però també entre altres valencians que circulen entre Castelló i València o entre València i Gandia, per posar exemples. La nostra situació tan sols seria ara mateix equiparable als que viuen de Gandia en avall, on els trens desapareixen fins Denia o aquells que van cap Alcoi.

La Generalitat i el Ministeri de Foment ultimen un protocol d'actuacions ferroviàries que contempla entre d'altres l'execució de la línia Gandia-Oliva-Denia i l'enllaç Xàtiva-Alcoi, el que suposarà un revulsiu econòmic i social per aquestes comarques. Novament PP i PSPV-PSOE deixen de banda el Maestrat i la seua gent en aquesta matèria. La perifèria de la perifèria segueix immersa en la mediocritat. Els joves han de buscar-se pis allà on estudien i els enllaços en tren son fatals per a plantejar-se treballar a la Plana o a Benicarló i desplaçar-se, des d'aquests punts d'origen, en transport públic i a uns preus dignes. Això fa que la gent segueisca fent servir el vehicle privat, molt més costós, perillós i contaminant.

El PSPV fa pocs dies i davant la situació incòmoda que se li venia en el cas que algun col·lectiu o partit polític

Regidoria Medi Ambient
Ajuntament de Benicarló

HORARIS

1. AVENIDA CATALUÑA (FRENTE BOMBEROS)
IDA: 07.30,08.30,13.30,14.30
VUELTA: 13.26,14.26,19.27,20.27
2. PLAZA MADRE MOLAS
IDA: 07.32,08.33,13.31,14.31 VUELTA: 13.28,14.27,19.26,20.28
3. C/ MENDEZ NUÑEZ (AVDA YECLA)
IDA:07.33,08.34,13.33,14.32
VUELTA:13.24,14.26,19.25,20.24
4. PLAZA DELS MESTRES DEL TEMPLE
IDA:07.33,08.35,13.34,14.34
VUELTA: 13.23,14.25,19.23,20.23
5. PASEO MARÍTIMO (ALTURA H.MARYNTON)
IDA:07.35,08.36,13.36,14.35
VUELTA: 13.21,14.23,19.20,20.22
6. PASEO MARÍTIMO (ALTURA H. PINCHE DE ORO)
IDA: 07.36,08.39,13.37,14.37
VUELTA: 13.19,14.22,19.19,20.20
7. PLAZA CONSTITUCIÓN
IDA:07.39,08.43,13.41,14.40
VUELTA: 13.16,14.18,19.17,20.15
8. AVENIDA JACINTO BENAVENTE (FRENTE CORREOS)
IDA:07.41,08.45,13.43,14.43
VUELTA:13.13,14.14,19.15,20.14
9. CALLE ALCALÁ DE XIVERT (CRUCE C/ ISAAC ALBENIZ)
IDA:07.43,08.47,13.45,14.45
VUELTA:13.11,14.11,19.10,20.11
10. POLÍGONO INDUSTRIAL EL COLLET
IDA:07.52,08.54,13.51,14.54
VUELTA:13.00,14.00,19.00,20.00

Menú principal

- Inicio
- Noticias
- Cultura
- Futbol Base
- Deportes / Esports
- Buscar
- Fotos
- Videos
- Què fem?
- Guia Comerç

Deportes / Esports

El Construccions Malloms debuta amb baixes a la pista del CB Port de Sagunt

martes, 26 de septiembre de 2006

El Construccions Malloms, equip sènior del Club Bàsquet Benicarló, debutarà aquest dissabte (19.30 hores) a Primera Autònoma a la pista del CB Port de Sagunt. Ho farà amb molts problemes de lesions. El pivot Carlos Miravet es recupera d'un esquinç doble al turmell, mentre que el seu company Enrique Cherta està en tractament per una fascitis. La participació de tots dos és dubtosa per al partit. La portera Edu Centelles és baixa segura per un problema de genoll.

Per més...
En medio de...
Castelló M...

comparteix cotxe
www.ajuntamentdebenicarlo.org

A 3x4.info tenim tota la informació del dia

GENARÍN

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

No queda bonic dir-ho, però em considero un home afortunat. Tinc la immensa sort que he nascut en un poble que més que un poble és un parc temàtic. Ni la Warner, ni l'isla fantàstica ni la terra mítica ni, és més, el mundo il·lusion ni la ciudad de la luz: Benicarló. Hauríem de fer pagar perquè la gent ens vengui. Sí, mire, jo sóc el benicarlando típic, a casa tinc un tracte com el que es posen els majorals de les ramaderies a les corrides de bous, un altre de fallero versió endolada tot negre i amb faixa roja i tot i un altre versió cortina de casa senyoriuola, amb la mateixa faixa però amb un mocador per lligar-me'l al cap, i encara el meu fons d'armari està provist d'una vesta ben llampant, amb paperina a conjunt i capa. No home no, això del benicarlando tancat, garrepa, més amic del treball que de la jarana són coses de la prehistòria; ara som més vinarossencs que els vinarossencs, que ja és dir això. Ací, quan no són falles, per exemple, anem de romeria amb carros enjanzados i quan és el moment, toquem el bombo amb més passió que a Calanda; som com el poble espanyol de Barcelona versió valenciana. I això, amic meu, no té preu. Estic segur que no hi ha cap lloc més en l'univers sencer on tinguen una riquesa ètnica tan important com la benicarlanda. Sé que no és el lloc per parlar-ne i que no ve al cas, però la nostra accentuada Setmana Santa no pot deixar indiferent ningú i no puc estar-me'n de manifestar el meu goig en aquesta modesta però grotesca tribuna que m'ofereix La Veu de Benicarló. Ho va dir Ortega i Gasset em penso o Ortega Cano, no ho sé, però era una cosa així com que todo lo que no es tradició es plagio. I a mi em sap mal això de ser un mal copiadador,

molt de mal.

I ja que hi estic, hi puc abundar en el tema, no? De cara a l'any que ve, que coincideixen Dimecres Sant i Sant Josep m'agradaria suggerir a les autoritats competents –juntetes diverses– que es posen a escarbar per la geografia de la nostra pell de brau que alguna cosa trobaran que se'ns acoblarà i no haurem de renunciar a res ni caure en situacions de mal gust. A mi, així, de sobte, m'ha vingut al pensament que a Lleó es fa un viacrucis dedicat a un tal Genarín –un escombriare gatolí que va morir en acte de servei– i que, només amb uns lleugers retocs ens solucionaria la papereta. Molt de compte amb això, molt de compte perquè els més vells del poble encara recordem com algun any a falles no va haver missa perquè en la cavalcada del ninot algú se n'havia passat en les bromes adreçades a l'Església; com més aviat es posen a treballar tots, millor.

No puc fer-hi més. Demano disculpes si a algú he ofès amb tot el que he dit, no en tinc la voluntat, de bona veritat ho dic. Succeeix però que no ho puc evitar. Em dol quan algú em diu, ah, però a Benicarló feu això o allò altre? I sí, és veritat, ho fem. Això i allò altre.

Del CDB ja fa dies que no en sé

res. L'última notícia que tinc és la d'un empat a zero per allà les llunyanes terres de Morvedre contra l'Acero. Dos partits seguits sense marcar ni un gol i encara podem estar ben tranquils perquè tant el Borriol com sobretot l'Alcora sembla ser que han posat la directa per quedar entre nosaltres i els dos cuers per tal d'allunyar-nos del perill d'un hipotètic descens a primera regional.

El partit contra els del Port es comprén que l'haguérem pogut guanyar amb facilitat. M'han contat que vam jugar millor que cap dia, però nosaltres a la nostra, a la de sempre, a fallar gols cantats. Tant Irigaray com sobretot Julve més que rematar sembla ser que van rebutjar sengles pilotes que duïen, com diria el mestre Palanques, marchamo de gol.

Diumenge vinent, segurament, a partir de les quatre i mitja, al Municipal Pitxi Alonso rebrem la visita de l'Almenara. Aquests estan ben classificats i per tant no tenen cap urgència històrica ni cap interès especial aparentment per vindre ací a posar la cama i jugar-se el físic. A més, sé jo que fora de casa perden molt i, perquè havien de vindre a guanyar-nos ací a nosaltres que ni els anem ni els venim?

“...al darrera d'aquestes negatives hi ha forts interessos econòmics i polítics”

ve de la p gina anterior

denunciara aquesta nova discriminació va sortir a la palestra per reivindicar a la Generalitat que pacte amb Foment l'arribada de rodalies al Maestrat. Tot això amb el rerefons de l'estrepitós fracàs de la Taula del Sénia en aquest sentit. Però no ens enganyem: al darrera d'aquestes negatives hi ha forts interessos econòmics i polítics en impedir un desenvolupament major d'aquesta zona en benefici d'altres. Se'ns nega un servei quan a d'altres llocs se'l presta, amb pèrdues. No hi ha la mínima voluntat o interès en propiciar un assaig per veure el funcionament i resultats de més trens i freqüències. Un alt càrrec de Renfe va dir que el Maestrat és com un gran forat negre en matèria d'infraestructures ferroviàries. Hauríem d'afegir-ne moltes d'altres a les estrictament ferroviàries.

Alguns exemples

Fan bullir la sang alguns dels casos que La Veu ha pogut conèixer de la ma de treballadors i usuaris. Les mocions plenàries i la pressió des de les institucions ha desaparegut pràcticament quan

ara hi ha més ajuntaments de signe “progressista” que fa uns anys. Els treballadors manifesten que “seguim molt malament i anem a pitjor. Cada canvi horari serveix per a que ens lleven trens o modifiquen les freqüències a pitjor”. Així una persona es pot trobar estar de 12 a 15 hores sense un tren cap a Barcelona. En dissabtes el darrer tren surt de Benicarló a les 21.20 i no hi ha res més fins a les 11.19 del dia següent cap a la Ciutat Comtal. Cap a València la situació està quelcom millor. En alguns moments del dia hi ha cinc trens i després cada dues hores la freqüència és millor, tot i que hi ha casos com l'arribada de dos Talgos, un a les 13.50 i l'altre a les

13.56 i després no en tenim cap altre fins a les 16.50 hores. Alguns joves amb el Carnet Jove o d'estudiant volen viatjar amb 5 euros, “però els informem que d'això res i que sols hi ha trens d'un cost mínim d'11 euros”, lamenten.

Alguns joves recopilen signatures per tal de queixar-se i mobilitzar-se per millorar l'oferta de trens. “El que està clar és que a algú li interessa que la gent es moga per d'altres mitjans”. “No pot ser que una persona que siga d'Alcalà es baixe a Benicarló i després no tinga cap connexió possible, ni cap altra parada, fins Orpesa”, reflexiona. Fins quan?

<p>Còpies</p> <ul style="list-style-type: none"> - Color - Blanc i negre - Plànols - Digitals 	<p>Llibreria</p> <ul style="list-style-type: none"> - Infantil - Adults - Text - Musical
<p>Papereria</p> <p>Material d'Oficina</p> <p>Material de Reprografia</p> <ul style="list-style-type: none"> - Fotocopiadores - Impresores 	

PARCS EÒLICS: ¿ON ELS POSEM?

L'actual Pla d'Energies Renovables (PER) pel 2005-2010 fixa com objectiu, seguint directrius europees, que el 12% de tota l'energia consumida estatal serà de fonts renovables. Com a referència, l'any 2004 l'energia renovable fou 6,5% del total gastat.

En una recent reunió, els caps d'estat dels països membres de la Unió Europea (UE) acordaren que, per a 2020, un 20% de l'energia consumida serà renovable. Es pretén reduir l'emissió de diòxid de carboni – principal gas responsable del canvi climàtic que s'allibera al cremar combustibles fòssils – i assolir una major independència energètica front Rússia o l'OPEP.

Per aconseguir estos objectius cal desenvolupar tecnològicament les diverses energies renovables i recolzar-les amb incentius econòmics per competir amb les fonts d'energia contaminants.

Sense dubte l'eòlica és la que va per davant de la resta. El PER fixa que, a 2010, ha d'haver instal·lats uns 20155 megavatts (MW) de potència en uns 8000 aerogeneradors per tot l'estat. L'energia elèctrica generada s'obté multiplicant la potència pel temps que està funcionant, quan hi ha vent per moure les pales de l'aerogenerador –un terç del temps de mitjana. A 2004, hi havia instal·lats 8155 MW i a finals de 2006 n'eren uns 12000 MW, a este ritme sembla que es podran assolir els objectius del PER. Però on ubicarem tots estos aerogeneradors?

El primer parc eòlic valencià fou el de la Serra Corbera de Bunyol amb 25 aerogeneradors i 21 MW de potència total. L'any 2001 s'aprova el Pla Eòlic Valencià (PEV) amb l'objectiu d'assolir els 1600 MW amb uns 1800 aerogeneradors situats en l'interior muntanyós. L'any passat, es connectava a la xarxa elèctrica el primer parc eòlic, ubicat a la Mola de la Todolella. A finals de 2006 només hi havia 350 MW eòlics funcionals en 8 parcs, molt lluny de les previsions del PEV. La lentitud en la tramitació dels expedients i l'oposició de veïns i ONG ecologistes ho explicaria.

S'havia venut que l'energia eòlica no tenia impactes ambientals mediambientals significatius i que seria un revulsiu econòmic per a l'interior deprimat. Però, sembla que ni una cosa ni l'altra. El pas de grans camions per transportar els aerogeneradors ha obligat a ampliar les pistes, fins 5 metres d'ample, i carreteres amb la destrucció d'arbres i matolls. Com a dada, fan falta 60 camions de formigó per fer el fonament d'un sòl aerogenerador. S'han vist afectats diversos jaciments arqueològics. Shan envaït assagadors com el d'Arriello. El Lligallo General de Pastors –col·lectiu dels pastors transhumants de Castelló, Tarragona i Terol– protestà al Ministeri de Medi Ambient l'any passat front la passivitat de la Generalitat Valenciana.

Els parcs eòlics estan afectant a l'avifauna dels Ports. En concret, des que a setembre de 2006 començà a funcionar el primer parc, han mort 51 exemplars de voltors –22 d'ells els darrers dos mesos– i un caró (tipus de mussol). S'han instal·lat els aerogeneradors en lloc de pas d'estes aus i molt junts. S'aconsella deixar almenys un quilòmetre entre els aerogeneradors, pintar les pales amb franges i no ubicar-los a les zones de pas. La mortaldat d'aus demostra la poca seriositat dels estudis d'impacte ambiental previs i la insuficiència de les mesures aplicades. A més, a més, els voltors formen part del nostre patrimoni natural i mereixen igual protecció que l'àguila daurada.

Per defensar el PEV, s'assenyalava que es crearien nous llocs de treball i els municipis rebrien importants ajuts econòmics; el vent ho arreglaria tot. L'Orde de 4 de gener de 2007 pel règim de distribució dels fons econòmics de

compensació del PEV ha demostrat que tot allò era només "fum de canya". No s'obliga a crear cap lloc de treball a les comarques afectades, en canvi a Extremadura se'n han de crear 3 per cada megavat instal·lat. Es reduïxen els diners promesos a un terç d'allò esperat. Els diners no seran rebuts directament pels municipis sinó per l'Agència Valenciana de l'Energia que

determinarà els projectes presentats pels ajuntaments mereixen l'ajut. El control polític dels fons eòlic està assegurat. Diversos municipis socialistes es negaren a concedir les llicències d'obres pels parcs com a protesta pel sistema de distribució dels diners.

A les terres dels Ports i Alt Maestrat s'han constituït dues plataformes en contra de les actuacions de les empreses eòliques, una a Vilafranca i un altra a Benafigos. La Fiscalia de Medi Ambient ha admès a tràmit una denúncia i el Sindic de Greuges una queixa contra els parcs eòlics.

Sembla que molts veïns de l'interior valencià estan decebut sinó contrariats pels parcs eòlics, els estan duent més problemes que avantatges. Però si no és adient ubicar-los a l'interior muntanyós on els posarem? Cal recordar que la gran majoria de gent del litoral del Maestrat s'oposaren de forma aferrissada al projecte de parc eòlic marí de Capital Energy.

Però, considerant pros i contres, és molt menys impactant la seva ubicació a la plataforma continental. De fet, el reial decret que fixa el preu de venda garantit pel quilovat-hora eòlic marí serà el doble que el de terra. Perquè el vent marí és més constant i menys turbulent i perquè el transport de pales i torres és molt més fàcil per mar. A més, amb moderns aerogeneradors que poden instal·lar-se a més de 20 km de la costa, el seu impacte paisatgístic és nul.

A veure si la gent de la costa som més solidaris i carreguem amb el que ens toca.

Pere Bausà

FUNDACIÓ D'HANDBOL PORTS-BAIX MAESTRAT

text REDACCIÓ

JUVENIL FEMENÍ

ALGEMESÍ – 17 CH ORGITA G. PEINADO BAIX MAESTRAT – 12

Partit jugat en la Ribera amb moltes baixes i molt importants.

L'equip del Baix Maestrat va començar el partit amb una jugadora menys i això no ens va impedir de mantenir la igualtat. La primera part va estar força equilibrada, amb una molta bona defensa sobre les valencianes que ens permetia recuperar moltes pilotes. Al descans arribàvem amb un ajustadíssim 6-6.

Al començament de la segona part l'Órbita G. Peinado va imposar la seua major fortalesa, tant física

El Construccions Malloms serà l'únic equip de Castelló a Primera Autonòmica

text CBB

El Llopis Grupo Burriana no es va presentar diumenge a Benicarló i, per tant, el Construccions Malloms de Manolo Llorach va sumar una nova victòria (11-14) en l'any del seu retorn a Primera Autonòmica. Ara, després de descansar aquest cap de setmana per les vacances de Setmana Santa, el conjunt sènior del CB Benicarló clourà la temporada diumenge 15 a la pista del CB El Pilar, conjunt amb qui empata a la classificació.

Després de la derrota del Azuliber l'Alcora contra el CB Port de Sagunt (76-80), el Construccions Malloms serà l'únic equip de Castelló que jugarà la propera temporada a Primera Autonòmica, categoria que

com tècnica, això ens va permetre avançar-nos en el marcador. Però la falta de banqueta ens va condemnar i les locals, poc a poc, van anar retallant la diferència. Al final, derrota que no treu mèrits a l'equip comarcal, que es va deixar l'ànima en la canxa. Cal destacar, però, a la portera Aroa que va aconseguir parar 5 penals.

Al final del partit vam anar a l'Eliana, on es jugava la fase final de la Copa de la Reina i on vam gaudir del joc de jugadores d'equips com Cementos la Unión de Ribarroja, l'Astroc Sagunto de Cristina Mayo o l'Akaba Bera Bera del País Basc, campiones al final.

La propera setmana el darrer partit de lliga contra el Torrent, un altre desplaçament complicat a terres valencianes.

Per part del Baix Maestrat van jugar Aroa en la porteria, Vanessa (3), Rosa Mari, Jessica (6), Arantxa (3), Núria i Cristina.

perden l'Azuliber l'Alcora, el Llopis Grup Burriana i el Promolev AB Almassora.

El CB Benicarló Grupo Poblet Júnior A de Salvador Signes va caure a casa amb l'Amics del Bàsquet de Castelló, colíder de la categoria, per 58-81, un resultat molt digne i que demostra una vegada més la progressió dels benicarlendos en les darreres setmanes. El CB Benicarló Grupo Poblet Júnior B tampoc no va ser capaç de guanyar a casa i va caure amb el CB Burriana (45-46).

En Iniciació al Rendiment, el CB Benicarló Grupo Poblet Cadet A de Sergio Oms va perdre a la pista del Cibo Lliria (84-69). Millor li van anar les coses al CB Benicarló Grupo Poblet Cadet B de Jorge Lara que, en Nivell Promoció, va superar l'EB Vila-real B per 39-82.

DOCTOR CLIMENT

URGÈNCIES

Aquesta setmana, el facultatiu estava de guàrdia al torn d'urgències quantde sobte s'escoltà un soroll infernal i de cop i volta entraren uns motoristes que havien deixat les seues choppers a la porta del dispensari.

Llavors es va apropar el que pareixia el seu portaveu al doctor amb veu èbria i assenyalant el bòtil de cervesa que portava a la mà i li va preguntar si aquell xarop servia perquè funcionés la moto

El facultatiu, que no sabia què fer, va quedar-se fred en veure que un dels de la banda l'havia vist la nit anterior quan el doctor va parar a fer un quinto en un bar de carretera en acabar el torn de nit.

Erich Fried: la queixa raonada

text JOSEP IGUAL

No hem tingut sort amb les edicions del jueu d'origen vienés, Erich Fried (1921-1988), a casa nostra. Tot i ser abundosa la producció del poeta en alemany més llegit —a tocant de Bertold Brecht—, les traduccions han estat escadusseres i en algun cas poc acurades. El darrer intent reeixit que recordem per aquests solars era "Exercicis preparatoris per a un miracle", publicat en aquella enyorada col·lecció de cobertes grises auspiciada per la institució Alfons El Magnànim i dirigida per Marc Granell. Una reïria minvada que ens deixava més aviat amb gana.

Erich Fried era poeta de dos registres generals reconeixibles. Un de visió social i política mai rebaxada al pamflet directe, ans al contrari, elevada en el rigor i la creativitat del llenguatge fins a portar la proposta a la regeneració positiva del compromís del poeta amb el seu temps i les circumstàncies històriques que li han pertocat. L'altre registre és de to íntim, amb savis poemes de tall amorós on entra amb força un erotisme vitalista d'enlluernadors registres plàstics.

El poeta vienés fou un autor controvertit a causa, precisament, del seu bisturí coherent a l'hora de tractar les nafres de la difícil història del segle XX. La difamació el va acompanyar molts anys. La marginació canònica també. Però l'arrossegament popular dels seus versos de línia clara i ritme viu (sense recórrer a mesures tradicionals), li va procurar una sostinguda atenció, com ho demostren les llargues tirades (que farien treure pampallugues els sacrificats editors del gènere superior a casa nostra).

Filant la Xarxa

www.latafanera.net

La Tafañera és l'equivalent en català al conegut "digg" anglès o el "meneame" en espanyol. És un lloc on els visitants poden proposar notícies interessants i votar-ne d'altres per promocionar-les als primers llocs de la portada.

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

Quadern Ondulant

Conseqüent i contundent, Fried emprà la dialèctica per despertar les retòriques anestesiants i reanimar incansablement l'esperit crític. No bandejava certs jocs intel·ligents per pelar la ceba de trobar nous sentits en les paraules. Tot, apostant sempre el seu naip insurrecte a la llei de la raó, deixant airejant finestres obertes al sentiment pur. En algun moment de la seua prolífica producció, com cap esperar, el vienés —que visqué el darrer tram de la seua existència a Londres—, aplega els seus registres i tendències temàtiques a dins d'un sol text, hibridant els versos amb tot el potencial de la seua paleta literària.

En la seua vessant més política, Fried ens demostrà que no era cap sectari de ceguesa interessada. Memorables són els seus poemes contra el nazisme i les seues complicitats i no menys esmolats els dedicats als bulldozers israelians.

Ens caldrien més projectes —i més amplis—, de traduccions d'una veu

potent i acurada que posa claror creativa i crítica sobre les arrels del que som a Europa (o hauríem del ser), i al món. L'esforçada "La poesia, Señor Hidalgo" ha posat el seu granet al buit que acompanya Fried en les lletres peninsulars vessant el poemes irats, d'angoixa i amorosos de "Es lo que es", però una traducció poc sensible i amb dubtoses interpretacions de la polifònica eixutesa del poeta, ha malmés el lloable intent. Mala sort! Mentre novess provatures més acurades ens arriben, tenim la sort de visitar la veu de Fried a la xarxa, en versions franceses i italianes que ens ajuden a ensumar el detergent perfum sec d'un poeta de la raó i l'esperança, de la queixa raonada.

No hem tingut sort amb les edicions del jueu d'origen vienés, Erich Fried (1921-1988), a casa nostra. Tot i ser abundosa la producció del poeta en alemany més llegit —a tocant de Bertold Brecht—, les traduccions han estat escadusseres i en algun cas poc acurades.

Escuder constata amb els professionals que el futur centre de salut de Benicarló "neix menut"

text JORDI MAURA

L'alcalde de Benicarló, Enric Escuder, després de la reunió mantinguda amb els professionals i l'arquitecte redactor del projecte del futur centre de salut de la localitat per a conèixer les seves característiques i prestacions, ha constatat que "neix menut" per a cobrir les necessitats de l'actual població. Segons va assegurar Escuder "els 19 metges que avui presten els seus serveis no caben en el futur centre, pensat per a 11 metges i quatre pediatres" i tampoc té cabuda l'Àrea de Salut 1 amb seu a Benicarló "perquè no es va fer una previsió per a ells".

Davant tal "trista" tesitura el primer regidor va llançar dues propostes que passarien per generar una quarta planta al centre i l'oferiment a Sanitat d'un solar de 5.500 metres quadrats en el nord del nucli urbà per a situar allí un segon centre de salut. "Seria la solució per a pal·liar el dèficit dels serveis que són necessaris per a una població que creix d'una manera important", va explicar. Una o altra proposta correspondria estudiar-la a la Conselleria, especialment la segona que necessitaria de la conversió dels terrenys classificats com educatius a sanitaris. D'altra banda, va refusar que l'Ajuntament assumís qualsevol responsabilitat de la situació heretada "màxim quan l'Àrea de Salut i tots els seus problemes no es reuneix des de temps immemorials i l'Ajuntament no té decisió en aquesta

La urbanització en la qual van morir dues persones per contaminació de monòxid de carboni estava expedientada

text JORDI MAURA

La urbanització realitzada de casetes de fusta on va morir el passat gener una parella per inhalació de monòxid de carboni tenia un expedient sancionador obert en el departament d'Urbanisme de Benicarló per infracció urbanística. Aquest habitatge de fusta, folrada de pedra, se situava en la partida Mas del Rei, en un camí que separa el terme municipal de Benicarló del de Càlig. Les primeres hipòtesis apuntaven que la causa de la defunció va ser una intoxicació de monòxid de carboni produïda per una estufa de llenya de l'habitatge que, pel que sembla, estava totalment tancada. Aquesta i altres habitatges de la zona es van construir sense les llicències oportunes en una zona rústica. L'actuació de les administracions públiques en els casos d'irregularitats urbanístiques és la d'obrir un expedient i donar trasllat a fiscalia i a les companyies subministradores de serveis, segons corresponga, de la situació de l'habitatge.

En la zona han proliferat en els últims anys diverses cases prefabricades en la qual viuen ciutadans estran-

matèria". Escuder va reclamar fa un any i mig la reunió d'aquest òrgan, un fet que no ha ocorregut.

L'alcalde espera que la Conselleria "no diga ara que no oferim terrenys" i s'acabe amb l'stress existent entre els metges i la falta d'espai i problemes que suposa a més atendre a l'estiu als desplaçats de Peníscola. "Volem serveis de primera qualitat", va concloure.

Resposta als veïns

Escuder també va aprofitar per a contestar a diverses associacions de veïns de la localitat que la passada setmana van arremetre contra la Participació ciutadana, titllant-la de "paripé", al considerar que no són escoltats. La primera autoritat va demanar que es diferencie l'aportació d'idees de la presa de decisions "una cosa correspon a aquestes entitats i l'altra per llei correspon als corporatius". Al seu judici les associacions poden fer les seues aportacions utilitzant el canal i els casos que preveu el Reglament de Participació "però no es pot convertir la Comissió d'Urbanisme en una assemblea deliberativa", va remarcar. També va voler tranquil·litzar-los i va assegurar que les propostes de l'empresa Territorio y Ciudad relatives al futur PGOU de la localitat seran considerades, igual que les propostes veïnals i s'aprovaran en Ple després de passar per un filtre tècnic i legal. "Ara per ara la Corporació no s'ha manifestat sobre aquests extrems", va concloure.

gers del centre d'Europa principalment, en plena naturalesa. Aquest tipus de cases de fusta s'han instal·lat en molts casos a través de subterfugis com la participació en societats limitades que utilitzen una finca. La normativa vigent valenciana i el seu reglament han estat implacables amb aquestes pràctiques per a evitar picardies en el mal ús del sòl.

Coses de Setmana Santa

text JOAN HERAS

Immersos com estem encara alguns en la celebració o el gaudi vacacional d'aquests dies de Setmana Santa i mentre passejo per uns carrers quiets i amb aire de pluja, repasso certs aspectes d'aquests dies que em sorprenen i el lloc que ocupen en el meu paisatge particular. Potser és aquest ambient de festa, les hores que es viuen amb un ritme una mica més lent que de costum, una calida i amagadissa presència de la primavera retinguda en una humitat intensa i el pòsit cultural que segur que en algun racó ens queda de dies dedicats al recolliment allò que m'aboca a passejar sense un destí determinat pels carrers del meu pensament i dels meus records.

En primer lloc, sorprèn la mobilitat en el calendari dels dies de celebració d'aquesta setmana. Seguint la lògica de fer-se seu els fets que marquen el ritme del pas de l'any, el cristianisme va recobrir solsticis i equinoccis amb celebracions de caràcter religiós. Però a diferència de tota la resta, només és la Setmana Santa – i, naturalment, les festes que s'hi relacionen estretament, com el Carnestoltes i la segona Pasqua-, la que cada any es celebra en unes dates diferents, en funció de les llunes. Aquest fet és curiós perquè, d'entrada, en el nostre entorn cultural sembla que la Lluna ha perdut un paper remarcable com a calendari i que s'ha quedat només com a espectadora privilegiada de sentiments i d'accions que necessiten d'una certa foscor per poder-se dur a terme amb garanties i amb satisfacció; i, per altra banda, la mobilitat de la Setmana Santa representa un element de desconcert en un calendari –i en un món- en què la rigidesa de la repetició, la fixicitat de les festes, és estricta i implacable (penso, per exemple, en el ball que genera a l'hora de determinar els trimestres escolars, en la repercussió en el sector turístic, etc.). Ben mirat, però, segur que ens és en el fons beneficiós no estar sempre determinat per un calendari estricte i haver de pensar quan caurà aquest any la Setmana Santa i com haurem d'organitzar les coses de la feina i de les vacances.

Però més enllà de qüestions de calendari, en el meu passeig tranquil retrobo dies d'una ja massa llunyana infantesa viscuda en un barri popular de Terrassa, en el segon cinturó industrial de Barcelona, en què la religiositat es vivia de manera força tranquil·la, sense processons ni manifestacions externes sovint extravagants. Recordo, és clar, el diumenge de Rams, amb el palmó que els padrins em regalaven i que anàvem tots junts a beneir. Repasso el gust dolcíssim de la mona que puntualment els padrins em feien arribar el diumenge de Pasqua, i el via crucis i les pel·lícules inevitables d'aquella televisió de només dos canals. I uns pocs anys després, camins endins de l'adolescència i la joventut, aquests dies de festa es convertiren en dies de sortides, de descoberta amb els amics d'un món que de seguida vam entendre que era gran, estrany i suggerent. No calia anar gaire lluny de casa: n'hi havia prou amb una tenda de campanya, amb

Fronteres

una casa mig destertalada, amb uns llits i quatre coses de cuina, per anar escrivint capítols importants d'allò que ara som. Podria parlar aquí de noms, de llocs, de fets significatius o no, que ara vaig resseguint amb aquella punta de nostàlgia necessària que cal per repensar el propi passat sense caure en una nostàlgia excessiva, però no ho faré. Tal i com diu Gabriel Ferrater: no diré res de mi, només diré el que em fuig.

Pel que fa a una de les manifestacions centrals d'aquesta Setmana, les processons, he de dir que han estat per a mi una descoberta no massa llunyana en el meu temps. Des d'una posició inevitablement atea i des d'un respecte clar al fet religiós –si és sincer, autèntic, vital-, visc molt allunyat de la manifestació pública, teatral, del dolor o d'un suposat sentiment religiós. Probablement el fet d'haver viscut la infantesa sense haver vist mai cap processó en directe –en tenia notícia per la televisió, és clar- ni viure en un context familiar i social que fos procliu a aquestes manifestacions, no m'han acabat de dir res d'especial. Si no m'equivoco, la primera gran processó que vaig veure en directe va ser a Eivissa: era espectacular, llarguíssima, mitjanament solemne. Sens dubte, sorprenia de manera clara l'expressió de triomf, de poder, que irradiava el bisbe, tot tancant la desfílada. Després n'he vistes d'altres i he pogut constatar que en molts llocs, com en aquest nostre Benicarló, les processons esdevenen fets populars i de participació força generalitzada, si bé em sembla que més per costum i tradició que no pas per convicció. No sé fins a quin punt –on és la frontera?- una processó és expressió d'un sentiment religiós o és simplement una tradició d'arrel cristiana que es fa perquè sí, perquè sempre s'ha fet, perquè té coses boniques. Sens dubte un dels triomfs de l'Església catòlica és el d'haver sabut construir, difondre i inculcar una iconografia sentimental o tradicional prou potent per a captar l'interès o perquè fos seguida perquè sí. Està clar, però, que estem parlant d'iconografia, de posada en escena, i això és important per mantenir una força, una capacitat d'influència en una societat, de tenir, en fi, poder. Però amb això no n'hi ha prou –o no té res a veure amb això- per mantenir unes creences sòlides, una coherència d'estil de vida, una fe fonamentada en sentiments nobles i no en aparences. També és cert que, certes expressions religioses (tradicionals/artístiques) transmeten, més enllà del missatge concret, una força potent –potser una descàrrega de sentiments profunds, d'espiritualitat pregona- que commouen alguns fils interns. En aquest sentit, confesso que des de fa uns anys dedico algunes hores d'aquestes nits a escoltar la retransmissió que fan de processons de primer nivell a emissores de suposada actitud pietosa i de manifesta actitud furibundament espanyolista i obertament neofranquista.

Torno a casa. Acabo la passejada i busco una música que m'ajudi a seguir passejant, sense pressa, sense ordre. A fora torna a ploure.

El perfil dels recents titulats de la Universitat Jaume I

L'Observatori Ocupacional de la Universitat Jaume I s'ocupa, des de 2002, de recopilar, generar i difondre informació rellevant sobre el procés d'inserció laboral dels propis graduats. La situació dels titulats just en el moment de finalitzar els seus estudis és especialment interessant per conèixer tant la preparació que ha adquirit durant l'etapa universitària, com les conductes de recerca d'ocupació que posen en marxa i les expectatives que tenen sobre el mercat laboral en el que acaben d'introduir-se.

El perfil del titulat de l'UJI que acaba de finalitzar els seus estudis no es significativament diferent al dels recents titulats de la resta de centres universitaris valencians o espanyols. És tractaria d'una dona (en el 60% dels casos) d'uns vint i cinc anys i mig, que viu amb els seus pares (el 76% dels titulats es troben en aquesta situació) i resideix en la província de Castelló (ho fan els 78% dels recents titulats de l'UJI). A més, ha estudiat la carrera que va triar com a primera opció (el 80% dels casos) i li ha costat acabar-la un any més de la duració oficial de la titulació. Durant els estudis ha dedicat 27 hores a la setmana a acudir a classe. Encara que pensa que els estudis estan massa centrats en el professor com a principal font d'informació i en la teoria, en detriment dels ensenyaments més pràctics i aplicats, la seua satisfacció amb la titulació és molt alta (el 90% tornarien a fer estudis universitaris a l'UJI si es trobaren de nou en la situació de prendre aquesta decisió).

En quant a la seua preparació, el recent titulat té uns coneixements bàsics d'angles i domina les ferramentes ofimàtiques (processadors de text, fulls de càlcul, etc.) i també Internet i el correu electrònic. Ha adquirit un bon nivell en competències com la capacitat d'aprendre, la capacitat de comunicar-se

de manera oral i escrita en la llengua pròpia, les habilitats bàsiques de maneig de l'ordinador i la motivació d'èxit. Però en canvi, hauria de millorar en competències com la resolució de problemes, la presa de decisions, la planificació i gestió del temps o l'habilitat per a treballar de forma autònoma.

A l'acabar els estudis, 76% dels recents titulats estan actius, front a un 24% que no vol treballar per que continua formant-se o per altres raons. Sorprenentment, el 65% dels actius ja treballen, la qual cosa ve a tirar per terra la imatge del estudiant universitari que es dedica exclusivament als estudis. Cada cop més, sobre tot en els darrers anys de la carrera, els estudiants compaginen estudis i treball. De fet, del 73% dels recents titulats que busquen o han buscat treball, la meitat ja va començar a buscar-lo abans de finalitzar els estudis.

Finalment, en quant a les expectatives laborals, el 84% voldria realitzar algun tipus de formació complementària i el 35% aniria a estudiar o treballar a l'estranger. El 60% preferiria treballar com a assalariat, front a un 21% que preferiria ser autònom (el 19% es mostra indiferent). A més, el 64% preferiria una plaça de funcionari front a un contracte indefinit (el 20%). Per altres estudis sabem que aquestes expectatives no es compliran totalment; encara que el 75% acaben fent formació complementària, no arribarà al 3% els que van a l'estranger per estudis o treball. A més, només un 6% treballa com autònom, mentre que aproximadament un terç es troben ocupats en el sector públic.

Joan Raül Burriel Calvet
Llicenciat en Psicologia
Tècnic Superior de l'Observatori Ocupacional
de la Universitat Jaume I

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Vaga de professors. És curiós que qui més malament està és qui menys protesta. No ho entenem massa però, mirem els números: CP Catalan, el 100% del professorat, CP Maraqués de Benicarló, el 40%, CP Ródenas, el 0%, els IES Joan Coromines i Ramon Cid, el 50%. Que destaca d'aquestes xifres, òbviament el 0% del professorat del Ródenas que van fer vaga. O siga, ningú! Estan tan contents que els agraden els barracons? Estan contents per cobrar menys que la resta dels seus companys de l'estat (a la cua espanyola), per fer la mateixa feina? Estan contents de tindre unes classes que semblen l'ONU, sense tindre els reforços adients? Estan contents ... com els sindicats espanyols que encara estan per obrir la boca. I és que el "País Vlavencià, va bien". I que continue així per ells, no?

Més vaga, però no a Camal 9. I és que és més que vergonyós. Els tafaners vam estar el mateix dia de la vaga i el següent mirant els telenotícies del nostre camal autonòmic i semblava que en aquest país els problemes del professorat públic no existien, no van traure ni una línia, ni una paraula, ni una imatge, del clam del seu malestar. La manipulació informativa d'aquesta tele és la cosa més vergonyosa que hem vist mai. És veu que la manifestació del professorat a València, més de vuit mil persones, devia ser a Càceres! I és que ací, només importa l'aigua de l'Ebre, el terrorisme i ... els bous, que ens fiquen per omplir espai. Ara tindrem la copa Amèrica durant una bona temporada i tots contents! I així, fins quan?

Per l'urbanisme "todos a una" (1). Ara han fet una pinya tots els que reclamen alguna cosa, els "que hay de lo mio", el PP i IU. Quina mescla més heterogènia, la gent que reclama més edificabilitat a la costa, el Marcelino Domingo de la dreta i la Montse Trias de l'esquerra, més esquerra. I ja ho diuen, és que els extrems es toquen! Ara van tots de la maneta reivindicativa contra l'equip de govern. Quines coses hem de veure.

Per l'urbanisme "todos a una" (2).

L'altre dia els veïns de Riu Surrac i Aiguaoliva reclamaven uns drets urbanístics suposadament atorgats durant la Dictadura als veïns. Una figura "la de ciudad jardín semi-intensiva" que no troben els tècnics de la casa garn enlloc. Caldrà investigar. A este pas també apareixeran els íbers, que han trobat dins una urna del Puig uns documents urbanístics, i reclamaran que tot allò siga urbà. I els troglodites del quaternari, que havien deixat el seu testament a les parets d'una cova de la basseta i ...

Moció de censura. Sembla que el PP benicarló, vol utilitzar la mateixa tècnica que el seu homòleg de l'estat espanyol, voler saber ... quina trama s'amaga al darrera del seu

enviament, forçat, de la casa gran. Segons el seu portaveu, hi ha diverses preguntes, encara sense resposta, per què es va fer la moció de censura? Quines coses ocultes hi ha darrera de la mateixa? Això amaga que algú s'haja fet un quatre plantes? O, algun xaletet il·legal? O que si ha servit per apropar familiars? Embolica que fa fort. A veure, per què foten a un fora del poder? Per fotre-li el poder! Què és tan difícil entendre que tots el volen? I és que el poder és com una droga, quan més el tens, més el vols. O no?

Què se'n sap de la falla de l'ajuntament?

Molts treballadors esperaven que amb el canvi d'equip de govern pogueren fer una comissió i anar a treballar en brusa estes festes. Nosaltres hem esta preguntant per ací per enllà i ens hem assabentat que ho estan estudiant. Tenim la sospita que si el ninot de l'ofrena, va ser una mena de globus sonda per veure com responia la gent. Després de l'èxit del *Chuqui* eixe, no tenim massa clara la continuïtat de la idea. Així que, això d'anar amb brusa i masclets, ara per ara, sembla que no arribarà.

Una altra de falla. Per cert, els tafaners ens hem assabentat també que el ninot de falla, el *Chuqui*, va costar una pasta gansa. A nosaltres ni ens va ni ens ve el que cadascú fa amb els seus diners, però pagar per això ... Damunt, subvencionat des de la casa gran. Per què aquestes festes tan tradicional reben subvenció del nostre ajuntament? Si fos pel món mariano, creiem que els hi la llevaven *ipso-facto*. Quin sacrilegi és aquest?

Manipulació informativa

text ROBESPIERRE

El que passa amb la televisió al nostre país ja és de jutjat de guàrdia. La desinformació informada sembla ser la nota comú de tot allò que puga "ferir" la fina pell del govern valencià.

Ja no ens ve de nou, perquè el 9, sembla ser sinònim d'allò que no hauria de ser una televisió pública i plural. Els dos últims exemples d'aquestes atropellaries ho hem vist, i ho continuarem veient, amb l'exemple de voler tallar les emissions de TV3 o el fet de no traure, absolutament res de la vaga del professorat.

Pel que sembla, TV3, com informa, simplement això, informa, doncs, molesta. Molesta perquè traue a la llum aquelles notícies que canal 9 silencia continuament, aquelles notícies que fiquen en dubte la pluralitat d'un mitjà de comunicació que paguem tots, amb els nostres impostos i que, suposadament, hauria d'estar al servei de la ciutadania.

El PP ha convertit Canal 9 en un reducte tancat on no és pot traure informació de res que vaja contra els interessos del PP o dels seu govern, que és el mateix, i per aquesta raó necessita silenciar tota veu que, simplement, conta les coses com són.

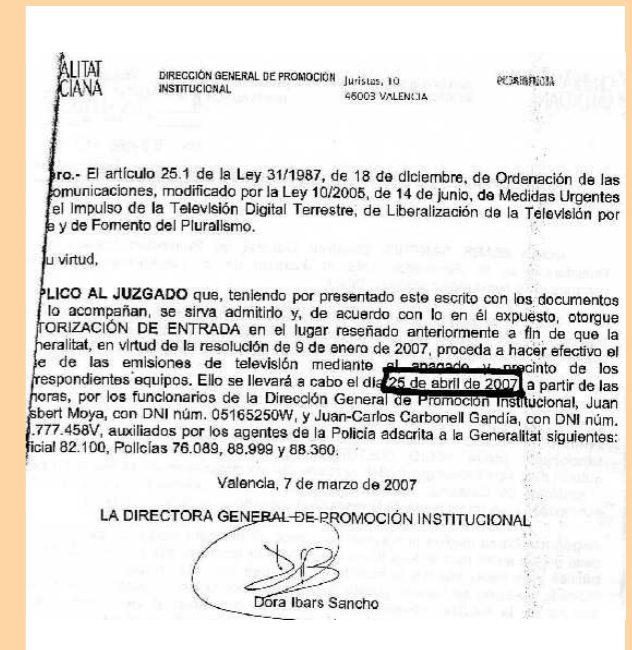
I és que sembla que la consigna és no res. No res que puga ficar en dubte com de bo és Camps i el seu govern. Això sí, traure fins la sacietat com té cura de nosaltres, demanant dia sí, dia també, eixa aigua que tanta falta fa per ... omplir les piscines de la façana marítima i de regar els seixanta i pico camps de golf que ens volen ficar en calçador. I és que no hi ha pitjor cego que el que no vol veure. I en aquest país, s'aplica aquella màxima que diu que el que no surt a la tele, simplement, no existeix.

I és que "la catalana", com coneixen a TV3 més al sud, ha de tancar perquè, de tant en tant, no és que siga massa sovint, surt alguna notícia relacionada amb el nostre país que no parla, ni de l'aigua, ni de l'Alonso, ni del Sergio Garcia, ni de la Copa Amèrica ni dels bous. I això, molesta.

L'exemple últim el tenim amb la vaga del professorat. A la televisió pública valenciana, ni un miserable comentari de les mobilitzacions d'un sector que n'està més que fart de ser el cul de sac d'un sistema educatiu que fa aigües per tot arreu.. I és que ací tot va bé. "Espanya va bien" que deia l'Aznar.

No poden deixar trencar la dinàmica que fa que tot siga de color de rosa, aquella que fa que una

La Guillotina

mentida, repetida milers de vegades, l'acaben convertint en una veritat. Sinó hi ha interferències, el pa i circ amb que tenen acomodada a la massa borregada els pot fer continuar en el poder per secula seculorum. I això ho saben i ho estan aplicant al peu de la lletra.

Mireu, l'altre dia em van fer arribar les coincidències de com actua el PP i els 11 principis de la manipulació informativa de Goebbels, el mag de la propaganda nazi i ... em vaig quedar bocabadat, sense paraules, de veure les coincidències..

I és que ací estan aplicant aquells principis tant per tornar a guanyar el poder com per continuar conservant-lo i ... no passa res. És possible que en aquest país siguessem tant beneïts?

Crec que ja és hora d'intentar fer veure a la gent que ja en tenim prou de manipulació. I tots els que ara callen s'ho haurien de fer mirar. Tal volta quan els afecte directament, ja siga massa tard.

I com a mostra de la mala llet que destil·la el govern del PP, quin dia ha triat per executar l'ordre de tancament del primer repetidor de TV3, en aquest cas el de Xeressa? Ho heu encertat, el 25 d'abril. No podia esperar-se menys del botiflers.

25 d'abril de 1707, Batalla d'Almansa, va significar la victòria del centralisme borbònic i a partir de la qual van derivar-se els Decrets de la Nova Planta, d'infaust record per els valencians. Us adjuntem una imatge de l'escrit del govern valencià del PP.

Sobren més comentaris.

El Crist de la Mar ja torna a estar a Sant Pere

text REDACCIÓ

Milers de benicarlandos van acompanyar en la processó de baixada a la imatge del Crist de la Mar en un acte que no va arribar a veure's deslluit malgrat les pluges registrades durant la nit anterior i el mal temps regnant. De nou, unes 10.000 persones de Benicarló i comarca van assistir a aquesta mostra de fe impressionant on es va retornar de nou a la imatge del Crist del Mar a la capella a Sant Pere després de la novena. El bisbe de la diòcesi de Tortosa, Xavier Salines i Vinyals va realitzar el pregó de Setmana Santa, un dels primers actes dels passats dies d'especial importància per als catòlics.

En el pregó, que va tindre lloc en el temple de Sant Bertomeu, es va realitzar un sentit homenatge al poeta visual José Carlos Beltrán, mort recentment i que havia estat molt lligat a aquesta celebració religiosa. Els diferents grups de Bombos i Tabals van acompanyar a la comitiva i autoritats municipals en el recorregut. La processó, al costat del concert de la Coral Polifònica Benicarlanda i l'exposició de Motius de la Setmana Santa, suposen els actes de partida d'una setmana fortament carregada de sentiment religiós que va seguir amb les primeres processons.

CSNtv renova la seua imatge i programació

text JORDI MAURA

CSNtv aposta per una nova etapa, encapçalada per una nova imatge més moderna i creativa i una acurada programació pensada per a tots els públics. I a tocant dels nous programes, como no, la nova imatge dels seus platós.

El 2 d'abril va estar la data escollida per CSNtv per fer el llançament de la seua programació. Després d'un intens mes de treball, de la mà del Grupo Musa, la televisió del Maestrat canvia d'imatge pel que fa al seu logotip i als seus platós.

De la mateixa manera, el canvi passa per oferir des d'aquest mes d'abril una graella pensada per satisfer els gustos de tots els seus telespectadors. Es tracta d'una programació pensada per a tots els públics que segueix potenciant els programes capdavanters de la cadena, como són els seus serveis informatius, el Magazin, així com els programes esportius.

Els més menuts també tenen el seu lloc en la cadena, mitjançant espais infantils i reconeguts dibuixos animats, de la mateixa manera que els més grans podran gaudir fins a finals d'any de la telenovela d'èxit internacional "Yago, pasión morena". Totes

aquestes novetats, al costat d'altres nous programes, sense descuidar la nostra llengua, el valencià, del qual CSNtv proposa aprendre cada dia alguna cosa més, a través de l'espai de l'Oficina de Normalització Lingüística de l'Ajuntament de Benicarló, "Tenim paraula".

Així que des del 2 d'abril la nova programació de Castelló Nord Televisió ja està en marxa. Poden consultar-la a la web de la cadena www.canalcsn.com, l'espai de CSNtv a internet, que també s'està renovant.

BREUS

text REDACCIÓ

Assalten a un jove en la via pública i li prenen la cartera.

Un ciutadà equatorià i un altre de colombià van ser detinguts la passada setmana per la Guàrdia Civil com presumptes autors d'un delictes de robatori amb violència i intimidació després d'haver assaltat a un vianant. Els fets denunciats per la víctima, de 23 anys, van tenir lloc sobre les 04:00 del diumenge 1 quan dos individus el van assaltar caminat pel carrer Crist del Mar i mentre un el subjectava immobilitzant-li per l'esquena, l'altre li va propinar diversos cops i li va prendre el moneder amb 20€. Després d'interposar la denúncia a la Caserna de la Guàrdia Civil, una patrulla va localitzar als presumptes autors en el carrer Alcalà de Xivert i va procedir a la seua detenció, recuperant la cartera. Els detinguts, el ciutadà equatorià J.E.J.J., i el ciutadà colombià O.R.M.C., ambdós de 19 anys d'edat i veïns de Benicarló, han estat posats a la disposició del Jutjat de Guàrdia de Vinaròs

Classes buides i col·legis tancats a Benicarló i Vinaròs.

La jornada de vaga convocada en el sector educatiu per a protestar per la situació laboral, dels centres educatius i salarial al País Valencià va ser seguida d'una manera molt dispar i desigual entre els diferents centres. En alguns casos com en el CP Francesc Catalán de Benicarló, on el 100 per cent dels professors van fer vaga, o en el CP Manuel Foguet de Vinaròs (90 per cent) l'activitat en el centre va quedar molt minvada i amb les aules buides. En els instituts de la comarca el seguiment va ser més superior a Benicarló (40-50 per cent) que a Vinaròs i en secundària menor que en primària. Segons fonts de la Policia Local de València entre set i vuit mil van ser els manifestants en aquesta localitat, del total de 52.000 mestres de la Comunitat Valenciana.

Benicarló ja disposa de Reglament per al Consell d'Arbrat d'Interès Local

El ple del passat dijous de l'Ajuntament de Benicarló va aprovar el Reglament del Consell Assessor de l'Arbrat d'Interès Local, òrgan creat per l'Ordenança de Protecció de l'Arbrat d'Interès Local que té com a objectiu canalitzar la participació dels ciutadans i ciutadanes als assumptes de protecció del nostre patrimoni vegetal. Aquest òrgan assoleix les competències relatives a la declaració, catalogació, seguiment i avaluació de la protecció i conservació del patrimoni arbori local i de la resta d'elements vegetals municipals. El Consell Assessor de l'Arbrat d'Interès Local està format per representants polítics i tècnics de l'Ajuntament de Benicarló, representants dels propietaris privats, representants d'associacions de la defensa de la natura, representants dels processos participatius de l'Agenda 21 Local, persones de rellevància pels seus coneixements tècnics en la matèria i associacions i persones amb interès per participar. El text íntegre del reglament aprovat inicialment es pot consultar al web municipal, a la secció "Medi ambient i participació ciutadana".

El Método Grönholm tancarà la programació de la temporada teatral de primavera a Benicarló.

El final de la temporada teatral a Benicarló arriba carregat de bones propostes. Son ja més de 10 anys al Circuit Teatral Valencià i això ha permès consolidar una programació estable i un públic fidel que cada temporada disfruta de les propostes teatrals que arriben a la ciutat. Després de l'èxit de l'obra "El cel dins d'una estança", que es va poder veure el passat divendres, ara arriba el torn per a Adiós a Berlín, l'estrena de l'escola de teatre L'Escenari que es representarà durant les vacances de Setmana Santa. La programació continuarà amb un altre plat fort: "Bon voyage" (28 d'abril), una genial proposta del teatre gestual de Vol-Ras. La companyia La Casa Incierta encetarà el mes de maig amb "Pupila de agua" (8 de maig), una experiència creada per a xiquets entre 0 i 3 anys. El dia 11 serà el torn de Xarxa Teatre, que portarà a Benicarló l'espectacle "El foc del mar", i per al cap de setmana del 8 i 9 de juny hi haurà l'estrena de la darrera proposta de l'Escola de Teatre Diabolus, "Homes!" La temporada es tancarà el 29 de juny amb un dels majors èxits teatrals que es recorden dels últims anys, "El método Grönholm", que arriba a Benicarló en la seua versió en castellà. La Regidoria de Cultura posarà entrades a la venda a partir de l'11 de juny.

Lectures

text SUSANNA ANGLÉS

DOS LLIBRES QUE RECORDEN ALS QUE PERDEREN LA GUERRA.

Les guerres no tenen perdedors perquè simplement no tenen cap mena de guanyador; però sí que hi ha persones que perden llibertats tan directa com indirectament... i això és perdre. Tenim ací dos llibres que parlen d'aquestes maneres tan subtils de significar-se perdent la guerra.

El primer llibre sorgeix des de la ploma de Teresa Pàmies dins la col·lecció Memòria del Segle XX editada per Cossetània que publica .Ràdio Pirenaica. Emissions en llengua catalana de Radio España Independiente (1941-1977).

Teresa Pàmies fou col·laboradora i corresponsal de la llegendaria Pirenaica, com s'autodenominava Radio España Independiente (REI), "emisora sin censura de Franco", des de la seva creació el juliol del 1941 fins al juliol del 1977. Escrivint sobre la seva experiència amb la Pirenaica, l'autora ha volgut informar-nos sobre la tasca realitzada per l'emissora de cara a aportar una mica d'esperança als derrotats per les tiranies protegides pel nazisme i el feixisme ascendents a Europa. I és especialment significatiu que, durant la seva llarga existència, l'emissora inclogués de manera continuada espais en català.

L'altre títol, també dins de Cossetània i de la col·lecció Memòria del Segle XX, Veus de l'exili.

20 testimonis de la diàspora catalana. Un llibre, una contalla reial, basada en el programa Veus de l'Exili de Catalunya Ràdio amb la ploma de Josep M. Figueres

Amb aquest títol, Catalunya Cultura va emetre una sèrie de trenta programes que es repetiren a Catalunya Ràdio a la tardor del 2006 i que encara poden escoltar-se al web de l'emissora. Foren produïts amb la finalitat de divulgar la història dels exiliats que deixaren en gran nombre la Catalunya ocupada del 1939. Josep M. Figueres, que va tenir la idea del programa i féu entrevistes a Mèxic a una setantena d'exiliats o als seus fills, ens acosta ací a una selecció de noms dels que van tornar i dels que no ho feren amb una clara finalitat de mostrar una realitat amagada pel franquisme, silenciada per la transició i oblidada, fins fa poc, per la democràcia, com ho palesen els pocs reconeixements, estudis, exposicions i actes diversos que s'han fet als qui van defensar la legalitat i encara avui esperen el reconeixement ple del seu coratge i dignitat. La vintena d'entrevistes són un testimoni punyent de la realitat amarga de la derrota militar del 1939 i, alhora, un testimoni viu de la defensa de la catalanitat malgrat les adversitats.

El Mucbe acull exposicions d'Eduardo Sales i Maria José Tornero i Jaume Rolíndez

'Espai compartit' és la mostra pictòrica d'Eduardo Sales i Maria José Tornero que es pot contemplar al Museu de la Ciutat de Benicarló i que va ser inaugurat el passat dissabte 31 per Pascual Patuel Chust, del departament d'Història de l'Art la Universitat de València. Una planta més amunt Jaume Rolíndez mostra fins el dia 24 els seus treballs escultòrics: "Grupos humanos". Es tracta d'un recull de construccions fetes amb materials diversos, com paper, cartó o cotó-en-pél amb la presència de figures humanes en situacions inimaginables. La mostra està organitzada per la regidoria de Cultura.

Pintura i obra gràfica

Evelyn Roca Schöpe

Parador de Turisme de Benicarló

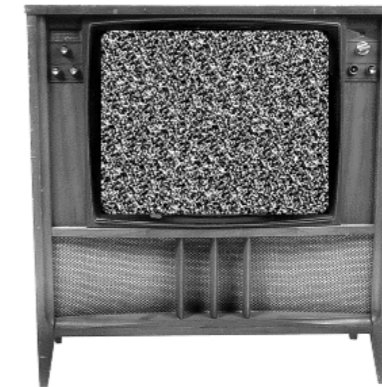
Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Aquesta setmana he de reconèixer que quan començo a escriure encara no m'he llegit La Veu, així que com que tinc poques ganes i encara menys temps, aniré escrivint a mesura que passo pàgines. Del tema de la setmana em quedo, sens dubte, amb la foto de la pàgina dos a la part esquerra segons es mira. Els altres dos no els conec. Pel que fa a les reivindicacions dels professionals de l'ensenyament, em semblen justes i lògiques, tot i que hi haurà qui pensarà que tenen massa vacances. Jo no els envejo. Una cosa curiosa que he trobat és la imminent posada en marxa del centre número quatre. Ara se li hauria de buscar un nom. Jo, des d'aquesta modesta tribuna que setmanalment em deixa aquesta publicació, voldria sol·licitar i suplicar que no se'ls demane opinió a aquells que van proposar noms com "Tossal de la figuera" o "Emperador Carlos I", que ja van deixar ben baix el seu pavelló cultural. Si per mi fóra jo li posaria el nom d'alguna mestra, per allò de la llei d'equiparació o com es diga. També he llegit que posen a Mundo per terra una altra vegada i li donen les culpes de la manca de terrenys per a fer escoles. Ara que penso, a la nova escola se li podria posar el nom d'aquest alcalde: "Col·legi de l'alcalde Mundo". No quedaria malament i seria un bon exemple per a futures generacions. De la resta no vull parlar perquè m'acaloro i després em puja el sucre i l'àcid úric.

Passo fulla i em trobo amb la tercera part de l'article de Pere Bausà dedicat a l'especulació i el golf. Això que el golf ens aportarà turisme de qualitat i no utilitzarà per al reg les aigües d'ús agrícola

no s'ho creu ni qui va escriure la llei. Pel que fa al turisme de qualitat només cal anar-nos-en set quilòmetres cap al sud i ho constatarem, ja que és l'exemple més clar de com acabar amb les mínimes aspiracions d'un poble turístic per tal d'atraure eixe inexistent "turisme de qualitat" que no menja pipes.

No sé què pensar. Ara resulta que la piscina no tenia llicència d'activitat. Però encara pitjor, no en té ni l'auditori, ni el pavelló. I no passa res? Encara més, per a què val aquesta llicència? I si l'atorga l'ajuntament... com és que cap d'aquests edificis municipals encara no la té? Tindran part de culpa els darreres governs municipals encapçalats per l'honorable Mundo? No pot ser.

Segueixo passant pàgines i veig que la candidata d'Esquerra Unida torna a la càrrega contra tots. Es veu que el seu enemic natural està al poder i li ha de donar canya. Encara em pregunto per on para l'anterior candidat per aquest partit. Al costat, Robespierre no perd patada i vaticina una nova victòria del partit de la dreta rànica. És el que hi ha. Benicarló sempre ha sigut

un poble dretà i conservador. Per això som el que som, estem on estem i tenim el que tenim. És possible que la gent es cansi de ser conservadora? Sí, clar. Però vist el que hi ha, la cosa no sembla que afavorisca els partits d'esquerres.

Ara vaig a fer de sabertut, perquè jo ja sabia que a nosaltres Cans i companyia no ens poden teure el senyal de TV3 ni del C33. A aquest pp li molesta tot allò que ve del nord i que conte coses que potser no els agraden, o potser pensa que no entenem el que es parla. Però, com es diu a la panissola-1, no dirien res si es tractés de la televisió murciana o comunidademadrilenya. Només volem vore teles germanes, no invasores. Els nostres governants són així. És el que ens mereixem la majoria, per això tornaran a guanyar. O no.

Encara que m'agrada sempre llegir Vicent Coll, potser hauria de tornar a contar-nos coses del poble i deixar una mica de banda la supramunicipalitat. Almenys jo li ho agrairia, encara que només fóra una de cada quatre setmanes.

Encara que sembla una mica desfasat, l'univers fallero no podia deixar-nos a mitges pel que fa al paper de la dona a les falles. Encara que ja se sap que quan es crema la falla el fallero ja pensa en la de l'any que ve. L'any vinent aquesta secció hauria de començar una mica abans, quan comencen les presentacions falleres per tal d'anar ambientant la festa. Algú haurà llegit alguna cosa que no siga certa sobre el paper d'elles dones a les falles?

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

Tot bé, no?

Oblit per sempre

Volent imitar toscament aquella cançó que cantava el tenor Josep Carreras, però en sentit negatiu, és com ens trobem la gent d'aquestes comarques pel que fa a un servei bàsic, com és el ferroviari: oblidats per sempre.

No és la primera vegada que aquest setmanari traia a la llum les deficients connexions de Benicarló i la resta de la comarca, a més de les del sud de Catalunya, amb els nuclis poblacionals més importants, ja siga València i Castelló, com Barcelona i Tarragona.. No per haver-ho denunciat diverses vegades deixa de ser important, tot el contrari, en l'era de la comunicació ràpida resulta que estem pitjor que abans, fiquen més trens d'alta velocitat, llevant-ne uns altres, però estos nous, ací, només els veiem passar, perquè ací no s'aturen. Cada vegada pitjor.

Davant de tot aquest malestar els alcaldes i els seus governs segueixen entestats en fer cartetes de bones intencions, que tant Generalitat com Foment, ser les passen passen pel forro de l'entrecreix (disculpen vostés la grolleria però ja portem massa anys aguant-lo).

Ara teníem la Taula del Sénia i ... no res. Tampoc aquesta mena d'ens supracomarcal ha servit per a gran cosa. Que a un alcalde, i a la seua carteta, no li facen cas en un país tan centralista com aquest, sembla, fins i tot, normal, però que a tots els que han integrat aquest ens, també, sembla una mica massa fort.

Una de dos, o tots aquests representants municipals, en conjunt, no han volgut fer la seua feina, ficant-se al seu lloc i sol·licitar com a Taula del Sénia, aquets servei, cosa que seria un greu

580

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

menysteniment de tota la ciutadania o, simplement, són, i amb perdó, una colla de calçasses.

I és que resulta gairebé inconcebible, tal com indiquem en el tema d'aquesta setmana, que unes comarques dinàmiques des del punt de vista turístic, econòmic, cultural i social com ho són les del nord del País Valencià i les del sud del Principat, estiguen tan mal comunicades però, el més greu és veure com, ara per ara, això no té pinta de canviar. I és que el protocol d'actuacions ferroviàries que estant enllestit, Generalitat i Ministeri de Foment, torna a obviar aquesta zona en detriment d'altres que ja tenien, més que sobradament, cobertes aquestes expectatives ferroviàries.

Ni PP ni PSOE, molt bones paraules a nivell local però, més amunt, tot continua igual: ens consideren una mena de cul de sac on no cal invertir. I sembla que les crítiques els rellisquen.

Des d'ací una única reflexió, si volen que la gent es crega que l'invent de la Taula del Sénia serveix per alguna cosa més que per fer turisme a les fires, gastant-se els diners dels contribuents amb bons àpats, més els hi val, als seus representants, que peguen un bon puny damunt la taula, i diguen prou, i els hi traguen les vergonyes als seus correligionaris de partit que estan molt còmodes als seus despatxos de València, Barcelona i Madrid.

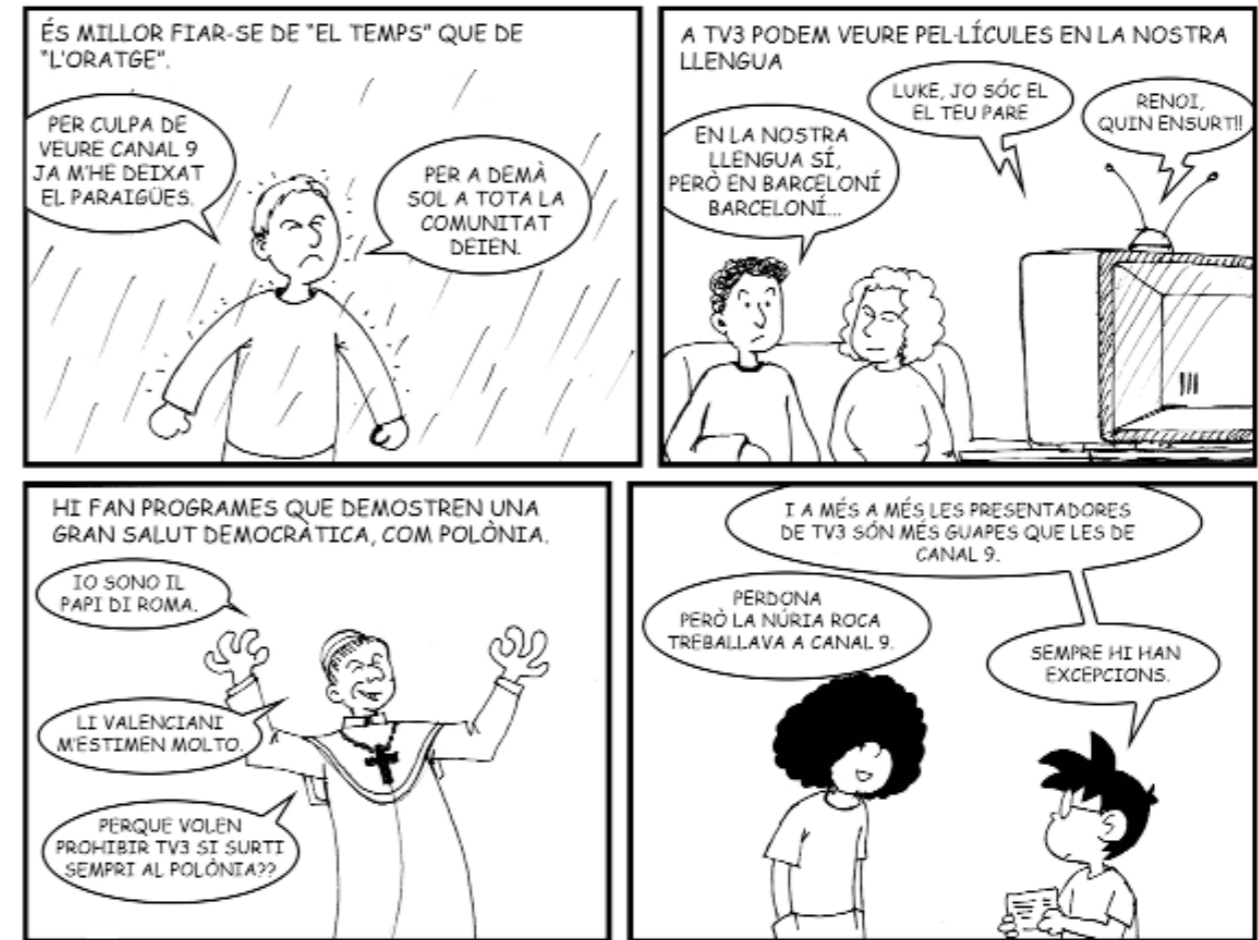
Tal volta, llavors, guanyaren una mica de credibilitat i aconseguirien el suport de la gent del carrer que ja n'està una mica cansada de tantes promeses sense complir.

Per Xavi Burriel

TV3

RAONS PER A QUE NO ENS LLEVEN TV3

Carxofa: Un grapat de carxofes per als regidors que en el passat ple es van definir a favor de l'arribada de les ones de TV3 al País Valencià. Els regidors del PSOE i del Bloc van votar a favor de que puguem seguir veient TV3, en canvi sembla, els del PP prefereixen que els valencians puguem veure Tele Madrid en espanyol a amb les idees d'Esperanza Aguirre.

Panissola: Per al clero local que més de tres-cents cinquanta anys després encara li parlen al Crist de la Mar en castellà. O bé se'n donen vergonya de la llengua del poble, o bé pensen que el Crist és incapaç d'aprendre el valencià, o bé pensen que l'espanyol és la *lengua de todos*, o bé consideren al Crist un foraster. Quan el clero ve dels pobles del nord del Sénia se'ls canvia la llengua. Tot açò és aplicable a misses, setmanes santes, enterraments, comunions, ... un bon tema per a un sociolingüista.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.